

AMY HARMON

Kalbimin

Her

Parçası

Çeviren
Zehra Uzun

Hassas İçerik: Bu roman intihar teması ve yetişkin sahneler içermektedir.

*Sonunda üç şeyin önemi vardır:
Ne kadar sevdiğinin,
Ne kadar zarif yaşadığının
Ve sana göre olmayan şeylerden
Ne kadar kibarca vazgeçtiğinin.*

Anonim

Giriş

Büyük yalandı. Şimdiye kadar söylediği en büyük yalandı. Sözlerinin tüyler ürpertici tınısı zihninde titreşirken gözlerinin ardındaki kızın –gerçeği bilen kızın– çığlıkları yalanının yankısına karıştı.

“Noah’ya âşık mısın Mercedes?” diye sordu Cora. “Demek istediğim... Onu sevdiğini biliyorum. Yıllardır arkadaşısınız. Hepimiz arkadaşız. Ama ona âşık mısın?”

O andan sonra Mercedes her gününü, bu soruyu cevaplar-ken Cora’nın yüzüne, iri mavi gözlerine bakıyor olsaydı cevabı farklı olur muydu diye merak ederek geçirdi. Ondan gerçeği saklayabileceğinden emin değildi. Cora onu avucunun içi gibi bilirdi. Ama Mercedes yıllardır kendine yalan söylüyordu ve bu konuda çok başarılıydı. O, namıdiğer yüce duygusuz surat, sert hatun, lafını esirgemeyen Latin’di ve Cora da Noah’yı seviyordu. Noah’ya âşıktı.

Bu yüzden Mercedes yalan söyledi.

“Daha neler! Hayır, o şekilde değil. Onu hiçbir zaman o şekilde sevmedim. Noah’yı kardeşim gibi görüyorum.” Mercedes “hiçbir zaman” derken birdenbire belirginleşen aksanında yalanını duydu. “Kardeşim” derken r’si yuvarlanarak yalanının altını biraz daha çizdi. Mercedes aile evinde İngilizce konuşmazdı ama dili akıcı şekilde konuşabiliyordu ve aksanı yalnızca

o istediği zaman etnik yüzünü gösterirdi. Ya da tamamen saçmaladığında. Mercedes özgecil değildi. Noah onu öpmüş, o da Noah'nın öpücüğüne karşılık vermişti. Sürekli onu düşünüyordu. Sabah, öğle, akşam. Karşısındaki başka biri olsaydı –herhangi biri– göğsünü şişirir, kollarını kavuşturur ve duygularını açık açık söylerdi. Noah'yı sahiplenirdi. Bunu yapardı.

Ama karşısındaki Cora'ydı. Cesur, güzel, yaralı Cora.

Mercedes, Noah'yla Cora'yı beraberken izlediğinde tam birbirlerine göre olduklarını düşünürdü. Birbirlerine uyuyorlardı. Cora her zaman erkeklerden uzun olmuştu ama Noah'dan uzun değildi. Noah lisenin ikinci sınıfında on beş santim uzayarak bir seksen yedi boyuna ulaşmıştı, o ve Cora ince uzun ağaçlar gibiydiler, bir orman dolusu fidana ve hoş cömertlikleriyle Mercedes'e tepeden bakıyorlardı. Mercedes de lisenin ikinci sınıfında birkaç santim uzamış ve bir elli sekiz olmuştu. Gerçi bu çok da heybetli olmayan boya ulaştığı için bile mutluydu; annesi Alma parmak uçlarında yükseldiğinde bir elli iki, babası Oscar'sa ancak rüyalarında bir altmış yediydi.

Narin bedeni ve mülayim yapısıyla Cora, selvi boylu, yaradılıştan içe bakışa meyilli Noah'yı tamamlıyordu. Noah'nun gözleri Mercedes'in gördüğü en hüzünlü, en bilge gözlerdi. Onun gözleri hep öyleydi. Alnına dökülen ve ensesinde kıvrılan dalgalı kahverengi saçları köşeli yüzünü yumuşatıyordu. Bir keresinde, sekizinci sınıfa başlamadan önceki yaz tatilinde saçını sifıra vurmuş ve o kadar çıplak, o kadar yabancı görünmüştü ki Mercedes ondan, bunu bir daha asla yapmayacağına dair söz almıştı. Onu öyle görmek Mercedes'i derinden sarsmış, korkutmuştu, sanki Noah'nun içindeki çocuk yok olmuş gibi, sanki hiç var olmamış gibi. Ne var ki Cora yakınındayken Noah'nun gözleri o kadar da kederli, dahası o kadar da bilge bakmıyordu. Nihayetinde aşk herkesi aptallaştırırdı, değil mi?

Onunla ilk Mercedes tanışmıştı. Bunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Bu şekilde hak iddia edebilirdi. Onlar sekiz yaşındayken, Cora Three Amigos sitesine taşınmadan iki yıl önce tanışmışlar-

dı. Noah kendi dairelerinin kapısına yaslanmış yoyo oynuyordu. Dizleri tokmak gibi, şortuysa kısacıktı, sanki hiç genişlememiş, yalnızca uzamıştı, sanki o şortu dört yaşından beri giyiyordu.

“Selam,” diye yaklaşmıştı ona Mercedes, bakışları zıplayan ipte ve Noah’nun ustalıklı çevirdiği bileğindedi. Noah o zaman bile son derece sabırlı, son derece kontrollüydü...

Kenarları gülümsüyormuş gibi görünen gözlerini yerden kaldırıp baktı, sonra yeniden kirli ipli, parlak kırmızı yoyosuna indirdi.

“Selam,” diye yanıtladı usulca.

“Benim adım Mercedes. Ama sen bana Sadie diyebilirsin. Şurada oturuyorum.” Koridorun karşısındaki kapıyı işaret etti.

“Mercedes mi? Araba gibi mi?”

“Havalı bir araba mı?” diye sordu Mercedes.

“Pahalı.”

“Tamam o zaman, evet. Araba gibi.” Mercedes ciddi bir ifadeyle başını evet anlamında salladı. Pahalı olmak iyi bir şeydi.

“Ben de Noah.”*

“Gemisi olan adam gibi mi?” diye sordu.

Noah yoyoyu avucuna aldı ama bir daha bırakmadı. Mercedes’e bakarken alını kırıştı.

“Hangi adam o?”

“Hani kocaman gemisi vardı, dünya sular altında kalacak diye tüm hayvanları içine doldurmuştu. Gökkuşaklarını çıkaran adam işte.”

“Ben hiç öyle bir adam duymadım.” Gözleri kocaman açıldı. “Kaç hayvan kurtardı?”

*Mercedes şaşkınlıktan güldü. Noah’nun gemisini herkes bilirdi, öyle değil mi? Kendisi Noah’nun gemisini, Daniel’in** aslanın inine girmesini, Moses’in*** Kızıldeniz’i ikiye yarmasını dinleyerek büyümüşü. İncil’deki hikâyelerin hepsini bilirdi. Anneannesinin –Abuela’sının– ona okuduğu tek kitap oydu. Hatta oturma odalarının duvarında pa-*

* Nuh peygamberin İngilizce ismidir. –çn

** Davud peygamberin İngilizce ismidir. –çn

*** Musa peygamberin İngilizce ismidir. –çn

panın, klozetin üstünde de Meryem Ana'nın tablosu vardı, sifonun üzerinde de mumlar bulunuyordu. Abuela'sı özellikle orayı istemişti çünkü mahremiyet içinde dua edebilecekleri tek yer orasıydı.

"Tüm türleri kurtardı. Her türden iki tane. Bir kız, bir erkek."

"Gökkuşluğu olayı ne?"

"Tanrı Nuh'a dünyada bir daha asla tufan olmayacağını söyledi ve sözünün işareti olarak gökkuşğunu verdi."

"Vay, iyiymiş. Ne zaman olmuş bu?"

"Çok, çok uzun zaman önce. Üç yüz yıl filan olmuştur," dedi Mercedes derin derin düşünerek, sorularının cevabını bilmek hoşuna gitmişti. Ailesinde –kendisi ve anne babası, anneannesi, teyzesi ve iki büyük kuzeninden oluşan, üç odalı bir apartman dairesine sıkışıp kalmış ailesinde– en küçük o olduğu için kimse onu dinlemezdi. Ailesi kalabalıktı ve bu kalabalık ailede Mercedes sevimli bir baş belasıydı.

"Hadi canım." Noah birdenbire şüpheye düşmüştü. "Ya hayvanlardan biri ölseydi?"

Mercedes tam olarak ne sorduğunu anlamadığı için omuz silkmekle yetindi.

Noah, "Ya kız kaplan ölseydi? Ya da erkek aslan?" diye üsteledi.

Ah. Ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Bebek yapabilmeleri için her ikisinden de bir tane olmalıydı. Abuela o kadarını anlatmıştı.

"Dünyada kaplanlar ve aslanlar olduğuna göre ölmemişler demek ki."

Noah çenesini sıvazlayarak, "Hımm, belki de dinazorların nesli ondan tükenmiştir," dedi.

Mercedes bilgece bir edayla, "Onlar zaten gemiye sığmazlardı, en azından Brontozor sığmazdı," diye ekledi.

Noah, "Yani her türden sadece iki tane vardı, öyle mi?" diye sordu.

"Aynen. Sadece iki tane."

Sadece iki tane.

Cora'yla Noah çiftti. Hem de çok güzel bir çiftti.

Bu yüzden Mercedes yalan söyledi.

Ve bu yalanla birlikte Noah'dan vazgeçti.

BİR

1985

“**N**e yapıyor o?” diye fısıldayarak sordu Mercedes. Sesi eleştirel değil şaşkıncı, Noah da şaşkınlıkla başını yana yatırdı, bildiğinden emin değildi.

“Biriyle konuşuyor.”

Mercedes, “İyi ama yanında kimse yok ki,” diye üsteledi.

Suluk tenli, alev saçlı kızın kendi etrafında dönerek göremedikleri biriyle hararetle hararetle konuşmasını izlediler.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Mercedes. “Kanatlarımı kaybetmiş bir peri kızına benziyor.”

“Daha çok aklını kaybetmişe benziyor,” diye mırıldandı Noah. Kütüphanede kitapları karıştırırken bir hevesle J.M Barrie’nin Peter Pan kitabını seçmiş ve kitap beklediğinden iyi çıkmıştı. Şimdi düşününce, kızıl saçlı kız ona Tinker Bell’i anımsatıyordu. Tinker Bell ya da Tootles, misketlerini kaybetmiş kayıp oğlan. Meğer misketleri mutlu düşünceleriymiş. Belki bu kız da mutlu düşüncelerini bulmaya çalışıyordu. Noah yanında ağzı bir karış açık dikilen Mercedes’e baktı. Kızıl saçlı kıza hayran olmuşa benziyordu.

“Adı Cora,” diyerek elindeki bilgiyi paylaşırken Mercedes’in onu arkada bırakmamasını ümit ediyordu. Oyun oynamak için kendi yaşıtı bir kız bulan Mer’in artık ona ihtiyacı kalmayacaktı. “5B’de oturuyor.”

Mercedes burnunu kırıştırarak, “Bizden büyük mü? Büyük duruyor,” diye mırıldandı.

“Değil. O da on yaşında.”

“Onunla konuştun mu?”

“Yok. Dün onu gördüğümde ağlıyordu.” Gözyaşlarını görünce Noah arkasını dönüp gitmişti ve o zamandan beri bunun vicdan azabını çekiyordu. Aklınca onu rahatsız etmek istememişti ama iyi olup olmadığını sorması gerekirdi.

“Bir yerine bir şey mi olmuştu yoksa üzgün müydü?”

“Üzgündü sanırım. Babasıyla ilgili bir sorun varmış,” dedi Noah.

Mercedes kuşkuyla, “Onunla konuşmadıysan bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Annem annesiyle konuşmuş.”

“Annen... konuşmuş mu?” Mercedes kulaklarına inanmadı. Noah'nın annesi –Shelly– gündüzleri evden neredeyse hiç çıkmazdı. Geceleri hastanede, arşiv odasında, sıra sıra dizili dosyaların arasında ve büyük bir halka anahtarlıkla yalnız başına çalışırdı. Noah hastane-nin geceleri huzurlu olduğunu düşünürdü. Mercedes’se ürkütücü buluyordu. Noah'nın annesi gündüzleri uyurdu, gözlerinin altında hep mor halkalar vardı ve Mercedes onun ağzından tek kelime bile duymamıştı. Aynı ortamda bulduklarında Noah onun adına konuşurdu.

“Annem muhtemelen sadece dinlemiştir,” diye düzeltti ama Mercedes’in dikkati artık onda değildi. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle kızı, yani Cora’yı izliyordu.

“Yap-ınan oynuyor,” dedi böbürlenerek, bir bulmacayı çözmüş gibi. “Belki oyununa bizi de alır.”

Tam da o anda kız döndü ve onu izlediklerini gördü. Gülümsedi, o gülümseyince Noah'nın nefesi kesildi. Gülüşü gün ışığı gibiydi; sıcak, parlak, içten. Kız hevesle elini salladı, sanki zaten tanıyorlarmış, başından beri ona katılmalarını bekliyormuş gibi.

Mercedes, Noah'yı elinden tutup çekiştirerek, “Hadi gidelim Noah,” dedi. “O kız bizim arkadaşımız olacak.”

Cora, kucağında bir yaşındaki kıza Gia'yla üstü başı dağınık hâlde Mercedes'in kapısında dikiliyordu. Birbirine karışmış kızıl bukleleri beline kadar iniyordu; deniz suyu yemiş gibiydi. Makyaj yapmamıştı, mavi gözlerinin altı mor halkalarla çevrili, soluk yanakları koyu çillerle kaplıydı ama yine de güzeldi. İnce uzun yapısı, dar baseni ve küçük memeleriyle manken olmayı düşünmüştü, ta ki böyle yaparsa Noah'yla Mercedes'i ardında bırakmak zorunda kalacağını fark edene kadar. Üçü bir zamanlar ayrılmazdı. Ortak korkuları. Ortak şüpheleri. Ortak çocuklukları. Artık hangisi bilinmez, onları birbirine bağlamıştı.

Cora, kucağından indirdiği Gia'nın Mercedes'in oturma odasındaki kanepeye kadar sendeleyerek yürümesini izlerken Gia kanepeye varıp tutunarak omzunun üstünden, "Gördünüz mü?" dercesine zafer dolu bir bakış attı.

Mercedes sevinçle el çırttığı gibi Gia'yı kucakladı.

"Yürüyorsun! Yürüyor, Cora!" Mercedes Gia'yı kucağında döndürürken Gia güldü, geçirdi, sonra yine güldü.

Cora, "Daha yeni yedi, Sadie. Çok sallama yoksa bütün masasını tişörtüne boşaltır," diye uyardı. Mercedes, Gia'yı yere bırakıp dengede durdurduktan sonra geri çekildi. "Gel bana Gia. Gel bana!" Gia açtığı kolları, kaskatı bacaklarıyla âdeta bir zombi gibi vaftiz annesine doğru yürüdü.

Mercedes, "Ne zaman oldu bu?" diye haykırarak Gia'yı yeniden kucakladı. "Daha doğum gününde emekliyordun, şimdiyse yürüyor!" Bu geçişi kaçırduğuna çok üzüldü. Gia iki hafta önce bir yaşına basmıştı. Bu özel gün için Mercedes, birkaç arkadaşı ve oturma odasının köpük banyosu reklamı gibi görünmesine neden olan onlarca pembe balonla parti vermişti.

"Birkaç gün önce. Noah arkasını dönünce bir de baktık ki onu takip ediyor," dedi Cora.

“Koca kızım benim!” diye çığlık attı Mercedes. “Akıllı kızım benim. Zekâ küpü!”

Kapının eşiğindeki Cora kıpırdandı. Hayli yorgun görünüyordu. Bitkin.

“Eh, bu küçük hanım yemeğini yemiş ama biz ne yapalım? Öğle yemeğini nerede yiyelim?” diye sordu Mercedes Gia’yı boynundan öperek, o öyle yapınca Gia kucağından inmek için kıpırdandı.

“Aslında benim doktor randevum var. Kusura bakma, senden Gia’ya bakmanı isterim diye düşünerek bugüne randevu aldım, sonra da sana söylemeyi unuttum. Bir iki saatliğine burada kalabilir mi? Öğle yemeğine gitmek kadar eğlenceli değil tabii ama... Gia’nın ne kadar yaramaz olduğunu biliyorsun, restoranda peşinde koşturmaktan yemek bile yiyemeyiz.”

“Bakarım tabii, hiç sorun değil. Sen iyi misin Cora?”

“İyiyim iyiyim. Doğum sonrası yıllık kontrol işte. Endişelenecek bir şey yok. Gia’yı da yanımda götürürdüm ama... her şey merakı var... ayrıca...” Ses tonu, huzursuzca kıpırdanıp durması Mercedes’in ona inanmasını imkânsız kılıyordu. Cora basit biri değildi. Son derece karmaşıktı ama bütün dünyaya kayıtsızca gülümseyip insanları gözlerinin ardında hiçbir şeyin titreşmediğine inandırarak bu karmaşıklığını saklardı.

“Ben de seninle geleceğim. Sen muayene olurken Gia’yla bekleme salonunda otururum. İşin bittikten sonra da yemeğe gideriz. Ya da gelip burada yeriz. Saçının kırıklarını alırım, istenmeyen tüylerine ağda yaparım,” diye teklif etti Mercedes kaşlarını oynatarak. İnsanları güzelleştirmek onun özel yeteneği ve hayat gayesiydi.

Cora, “Vay canına, ağda ha? Çok cezbedici gerçekten, Sadie,” dedi kuru kuru. “Almayayım.”

“Pedikür de yaparım. İşim bittiğinde kendini yepyeni bir kadın gibi hissedersin. Baştan ayağa güzel olmak kadar müthiş bir his yoktur.”

“Çok iyi olur. Son zamanlarda kendimi hiç güzel hissetmi-

yorum.” Cora’nın yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. “Ama benimle doktora gelmene gerek yok. Gia’yla birlikte burada çok daha mutlu olursunuz. İşim biter bitmez buraya gelirim, sen de bana istediğini yaparsın. Seni tanıyorum. Pes edene kadar yakkamdan düşmezsin.”

“Aynen, düşmem. Ama Cora?”

Cora bakışlarını kaçırdı. “Efendim?”

“Kötü bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?” diye üstelendi.

Cora gitmesi gerekiyormuş gibi açık kapıdan dışarı baktı.

“Geciktin mi?” diye sordu Mercedes. Cora, beyin saati çalışmıyormuş gibi ya çok gecikirdi ya da çok erkenci olurdu.

“Yok yok. Daha vaktim var,” dedi. Ama kapının yanından ayrılmıyordu, bakışları dışarıdan içeriye dolan ışıktaydı. “Bana bir şey olursa... Onlara bakarsın, değil mi Sadie?” diye sordu.

Ağzı bir karış açık kalan Mercedes arkadaşına şaşkın şaşkın bakarak, “Ne diyorsun sen?” dedi.

“Hiç. Sadece sesli düşünüyordum. Hormonlardan hep, sen bana bakma.” Cora gülümsemeye çalıştı.

“Hormonlardan olsun ya da olmasın... Beni korkutuyorsun.”

Cora elini sallayarak Mercedes’in endişesini geçiştirdi. “Ben iyiyim. Sadece çok yorgunum. O kadar uzun zamandır deliksiz bir gece uykusuna hasretim ki nasıl bir şey olduğunu unuttum. Çoğu gün sarhoş gibi geziyorum.”

“Geceleri Gia’yı emziriyor musun hâlâ?”

“Hayır. Onu süttten kestim.” Dudakları titreyince Mercedes’in huzursuzluğu biraz daha arttı.

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu usulca. “Gece onu emzirmeye kalkmazsan daha iyi uyursun. Hem zaten bir yaşını geçti artık.”

Gözleri dolan Cora başıyla hızlı hızlı onaylayarak gözlerini sildi. “İyi bir şey. İlaçlarıma yeniden başlayabilirim, eski vücuduma yeniden kavuşabilirim, belki Noah da karısına yeniden kavuşur. Uzun zamandır ona iyi bir eş olamadım. Ama emzir-

me dönemi bittiği için üzülüyorum. Gia'yı emzirmeye bayılıyorum.”

Mercedes ne diyeceğini bilemeyerek başıyla onayladı. O hiç anne olmamıştı, hiç çocuk emzirmemişti, doğum sonrası ilk yıl için normal olduğuna emin olduğu duygusal dalgalanmaları hiç yaşamamıştı.

“Ben artık gideyim.” Cora kızının üzerine eğilip yumuşak saçlarını öptü ve “Seni seviyorum, Gia böceğim,” dedi. Gia gülümseyerek annesinin upuzun kıvılcık saçlarına yapıştı. Cora sabırla onun minicik parmaklarını saçlarından ayırıp doğruldu.

“İşim fazla uzun sürmez, Sadie. Teşekkür ederim.” Cora kısacık bir an duraksadıktan sonra arkasını döndüğü gibi Mercedes'e sımsıkı sarıldı. Kendinden kısa arkadaşını kollarının arasına alabilmesi için eğilmesi gerektiyse de çocukken yaptığı gibi başını Mercedes'in koyu saçlarına gömdü.

Fısıltıdan farksız bir sesle, “Seni seviyorum, Sadie. Çok seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum, *mama*.” Mercedes de ona sarıldı. Cora sevgisini eylemleriyle gösteren duygusal biriydi, hep öyle olmuştu. Ama uzun zamandır –yıllardır– Mercedes'e, laf arasında ya da birbirlerinden ayrılırlarken değil de böylesine içtenlikle onu sevdiğini söylememişti. Birden Mercedes'i bıraktı ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Saatler geçti ancak Cora dönmedi. Annesi gittikten kısa süre sonra öğle uykusuna yatan Gia, bir buçuk saat sonra huysuz ve aç uyandı. Mercedes ona muz püresiyle öğle yemeğinde kendisi için yaptığı fırında patatesten yedirdi. Gia güle oynaya yemeğini yedikten sonra birlikte gezmeye çıktılar, yol boyunca Gia bilinmeyen bir dilde, Mercedes'se İspanyolca çene çaldı, vaftiz kızını iki dilli yapmaya kararlıydı. Nisan ayında ender görülen günlerden biriydi. Pırl pırl güneş karların üzerinde ışıltıyor, dahası rüzgâr ne başlarının tepesindeki kuru dalları sallıyor ne de yanaklarını yakıyordu. Mercedes eve döndüklerinde Cora'nın onları bekliyor olacağından emindi. Ama beklemiyordu.

Mercedes Gia'nın altını değiştirdi ve onu birkaç kere daha yürümeye ikna ettikten sonra bir yığın oyuncakla beraber oturma odasının ortasına yerleştirdi. Doktorlara güven olmayacağını herkes bilirdi, bilhassa da jinekologlara. Hastalarından birinin doğumu geldi mi o günün tüm randevuları sarkardı.

Gia huysuzlanıp gözlerini ovuşturmaya başlayınca Mercedes Cora'nın bıraktığı mamayı biberona koyup ona içirdi, maması bitince de yastıklarla oyuncakların arasına yatırdı. Gia minicik poposu yukarıda, elleri gövdesinin altında bir kere daha uykuya yattı. Cora öğleden beri yoktu ve saat şimdi beş olmuştu. Mercedes, Noah'yı aradı ama Montlake Klinik'teki sekreter Noah'nın seansta olduğunu, işi bittiğinde ona kendisini aramasını söyleyeceğini bildirdi. Mercedes'in çalıştığı güzellik salonu pazartesi günleri kapalıydı, dolayısıyla pazartesileri Mercedes'in hayatıyla arayı kapattığı gündü. Normalde temizlik yapar, dışarıdaki işlerini halleder, televizyon seyrederek ve yemek yapardı ama řu anda oturup televizyon seyredebeyecek kadar endişeliydi. Evi temizdi ancak dışarıdaki işlerini halledebilmesi için Cora'nın dönmesini beklemek zorundaydı, böylece son çare olarak en iyi bildiği şeyi yapmaya, yani yemek yapmaya karar verdi. İlk parti empañadaları kızartmaya başlamıştı ki telefonu çaldı. Arayanın Cora olduğundan emin, hemen telefona koştu.

Oysa ekranda Noah'nın adı yazıyordu.

"Alo?" diye açtı.

"Gia yanında mı?" Noah'nın sesi telaşlıydı, tuhaftı, arkadan gelen seslere bakılırsa ya dışarıdaydı ya da arabasında. Mercedes'in kulağına korna sesi geldi, peşi sıra Noah'nın küfrettiğini duydu.

"Evet. Yanımda. Ama Cora'nın saatler önce dönmüş olması gerekiyordu, Noah. Doktor randevusu vardı fakat hâlâ dönmedi. Sen onunla konuştun mu?"

"Gia seninle. O iyi," dedi nefes nefese. "Sandım ki... Çok korktum..."

Mercedes, "Noah? Neler oluyor?" diye araya girdi.

“Gia’nın Cora’yla beraber olduğunu sandım. Bebek koltuğunun boş olduğunu söylediler...” Sustu. “Cora kaza yapmış. Ne olduğunu öğrenince seni ararım. Şimdilik başka bir şey söylemiyorlar.”

“Ne? Neredeymiş? Sen neredesin?”

“Hastanede... Üniversite hastanesinde. Ben de şimdi oraya gidiyorum. Tek bildiğim bu.”

“Hemen geliyorum.”

İki eliyle birden tuttuğu telefon sessizliğe gömülür gömülmez evin içinde oradan oraya koşturmaya başlayıp ocağı kapattı, çantasıyla anahtarlarını aldı ve apar topar evden çıktı, ta ki oturma odasının zemininde çember yaptığı yastıkların üzerinde uyuyan çocuğu hatırlayana kadar. Gia için araba koltuğu yoktu.

“Kahretsin. Neyse, tamam. Sorun değil. Emniyet kemerini bağlarız.” Tamam değildi. Sorun değil de değildi. Güvenli hiç değildi, dahası çevirmeye yakalanırsa alacağı ceza az buz olmazdı. Ama başka çaresi yoktu.

Gia’yı giydirdi, yerdeki bebek çantasıyla battaniyesini alelelece alıp evden çıkarken akli allak bullaktı, yalnızca bir sonraki nefesinin ve adımın farkındaydı, bir düşüncede takılı kalmayı yahut uzun süre korkmayı reddediyordu. Düşünmeyecekti. Sadece yapacaktı. Sonra hepsi geçecekti. Her şey yoluna girecekti. Her şey düzelecekti.

Hastaneye giderken Gia yol boyunca uyumaya devam etti. Mercedes onu olabildiğince rahat bir şekilde yolcu koltuğunun ayak boşluğuna yatırıp üzerine battaniyesini örtmüştü, böylece koltukta oradan oraya savrulmasından çok daha güvenliydi. Mercedes arabayı bagajda düğün pastası varmış gibi sürüyor, elleri direksiyonu sınıksız kavrarken bakışları metronom misali önünde akan trafikle yan tarafında uyuyan çocuk arasında gidip geliyordu. *Tik tak, tik tak*. Radyoyu açmadı. Nefes alıp verdi. Arabayı sürdü. Bakışları gidip geldi.

Akşamüzeri canlı ve hareketliydi, ayrıntılıydı, inkâr edilemezdi. Gerçeküstü değildi. Bağımsız değildi. Mercedes akşa-

müzerini yaşıyordu. Bütünüyle. Su götürmez bir gerçeklikle. Ve korkusu her manzarayı, her ânı aklına kazıyordu. Her şey bittiğinde, kalabalık otoparkta arabayı –yer bulduğuna sevinerek– tam olarak nereye park ettiğini hatırlıyordu. Gia uyanmadan hastaneye varabildiği için Madonna’ya şükrettiğini hatırlıyordu. Topuklu ayakkabı giydiği aklına gelince ayaklarına bakakaldığını hatırlıyordu. Kırmızı topuklu ayakkabı ve çorap. Evden telaşla çıkarken kapının yanında bu ayakkabıları bulmuş, ayaklarına geçirdiği gibi arabasına koşmuştu. Kırmızı topuklu ayakkabılar, dar paça kot pantolon, mor üst. Mor ve kırmızı... Pek de doğru bir kombinasyon sayılmazdı. Mercedes topuklularını çıkardı, peşi sıra çoraplarını da çıkardı, sonra topuklularını geri giydi. Saçlarını başının tepesinde sıkı bir topuzla toplamıştı ve kendi elleriyle yaptığı küpelerini takıyordu; rengârenk boncuklar dizerek süslediği halka küpeler. Bu küpeler sayesinde kırmızı ve mor göz kanatmıyordu. *Neden üstünü başını düşünüyordu?*

Makyajı yapılydı –makyajı her zaman yapılydı– ve güneş gözlüğünü almak için aynalı güneşliği indirdiğinde yüzü her zamanki gibi görünüyordu. Güneş gözlüğüne ihtiyacı vardı. Gözlerini kapatması gerekiyordu. Kendini biraz sonra olacıklardan koruması gerekiyordu. Biraz sonra korkunç bir şey olacaktı. Birdenbire titremeye başladı, o kadar korkuyordu ki içeri hiç girmemeyi düşündü. Hastanelerden nefret ederdi. Noah yeniden arayana ya da Gia uyanana kadar onunla birlikte otoparkta bekleyecekti. Güneş gözlüğünü burnunun üzerine itip el çantasında rujunu aradı. Bulduğunda kabı eline pürüzsüz ve küçük geldi. Kapağını açıp dudaklarına götürdü ama ruj titreyen parmaklarının arasından düşüp koltuğun altına yuvarlandı. Daha rahat alabilmek için arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Diz çöküp koltuğun altını eliyle yoklaya yoklaya ruj buldu ve aldı. Ruja uzun, kızıl bir saç teli yapışmıştı.

Mercedes kızıl tele bakakaldı. Onun saçı değildi. Cora’nındı

* Meryem Ana –çn

ve Cora Őu anda içerideydi. Mercedes'e ihtiyaı vardı. Kararlı bir tavırla sa telini aldı ve rujun kapağını geri kapattı. Bir an bile tereddüde kapılmasına izin vermeden eŐyalarını topladı, emektar Corolla'sının yolcu tarafına geçip Gia'yı kucağına aldı. Elindeki anahtarlıkla kapıları kilitledikten sonra gözleri güneş gözlüğünün ardına saklı, dudakları boyalı, kolları dolu hâlede hastaneye doğru yürüdü.

Her Şey yoluna girecekti. Her Şey düzelecekti. Mercedes her Şeyi düzeltecekti.

Noah'yı aradı ama Noah açmadı. Hattın diğer ucunda telefon çaldı da çaldı, ta ki Noah'nın telesekreteri devreye girene kadar. Mercedes ona acilin bekleme salonunda olduğunu bildiren bir sesli mesaj bıraktı.

Kuytu köŐede bir yer bulup el çantasıyla Gia'nın bebek çantasını yere koydu, bu sırada etrafı gözden geçirerek Noah'ya bakınıyordu. Gia'nın uykulu gözlerle, açık renkli saçları öbek öbek dikilmiş hâlede ona baktığını fark etti.

Zayıf bir sesle, "Merhaba canım. UyanmıŐsın. Birazdan babayı göreceğiz," dedi. Gia ne ağlıyordu ne de kendini yabancı bir yerde bulmaktan rahatsız olmuş gibiydi. Mercedes'in kucağında oturmuş, sakın bir merakla kalabalık bekleme salonuna bakınıyordu. Mercedes Noah'yı bir daha aradı. Sonra bir kere daha aradı.

On beş dakika bekledikten sonra hasta kabul masasına gidip orada görevli kadından yardım istedi.

"ArkadaŐımı buraya getirmıŐler. Kaza yapmış. Bu, onun kızı. Kocası da yoldaydı, muhtemelen gelmiŐtir. ağrı yapabilir misiniz ya da... beni arkadaŐıma yönlendirebilir misiniz?" diye sordu.

"ArkadaŐınızın adı nedir?"

"Cora Andelin."

Kadının elleri bir an havada asılı kaldıktan sonra bilgisayara

Cora'nun adını girdi. Bunu yaparken Mercedes'e ne nasıl yazıldığını ne de başka bir şey sordu. Başını hiç kaldırmadan telefonu alıp birini aradı.

"Dr. Andelin geldi mi?" diye sordu. Bunu duyan Mercedes kadının Noah'yı tanıdığını fark etti. Noah burada büyümüş sayılırdı, hem hastaneler küçük kasabalar gibiydi. Noah herkesin herkesi tanıdığını, burada dedikodusuz tek gün geçmediğini söylerdi. "Burada bir kadın var... Aile dostuymuş. Dr. Andelin'in kızı da yanında." Kadın Mercedes'in önünde konuşmak istemiyormuş gibi elini ağzına kapamıştı. Başıyla onayladı, hattın diğer ucundaki kişiye, "Tamam," dedi ve sonra yeniden başıyla onayladı.

Ahizeyi yerine koyarken, "Dr. Andelin gelmek üzereymiş, siz şöyle oturun," dedi. Sakin bir tavırla konuşmuştu ama Mercedes'in gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Mercedes, "Yardımanız için teşekkürler," deyip arkasını döndü.

Sandalyesine geri dönerken kadının bakışlarını üstünde hissedebiliyordu ama Noah'nun döner kapıdan içeri girdiğini gördüğü anda kadın aklından uçup gitti. Noah hareket ettiğinden habersizmiş gibi yürüyordu, sanki bacakları onu ileriye taşımaya programlanmıştı ama zihni olduğu yerde duruyordu. İşte o zaman, Noah'nun tek kelime söylemesine gerek kalmadan anladı, tıpkı Papi'nin öldüğü gece anladığı gibi anladı.

Noah yanına yaklaştığında, "Noah?" dedi. "Cora nerede?"

Noah titremeye başladı, ardından dizlerinin bağı çözüldü. Mercedes onu kolundan yakalayıp bir sandalyeye oturttu. İnsanlar yüzlerinde meraklı ve endişeli ifadelerle onları izliyorlardı. Noah sandalyeye oturduğu gibi geri kalktı, sanki hareket etmek ıstırabın benliğini ele geçirmesini engelliyordu. Mercedes'in kucagından Gia'yı alıp girişe doğru yürümeye başladı, uzun bacakları mesafeyi hızla katediyordu.

"Noah?" Mercedes, Cora her neredeyse oraya gittiğini düşünerek peşine takıldı. Oysa Noah, soluk yüzüne vurarak içini sah-

te bir umutla dolduran günbatımına çıktığı anda olduğu yerde kalakaldı. Nereye gideceğini bilemeden bir o tarafa bir bu tarafa yürüdü, bir acil çıkışı, içine düşüp yok olacağı bir lağım çukuru aradı. Gia'yı yenidoğan gibi tutuyor, onu ilk kez kollarına almışçasına göğsüne sımsıkı bastırıyordu, Gia da hâlimden memnun, bunu yapmasına izin veriyordu. Gülümseyerek sakalına uzanıp, "Ba ba ba ba," diye aguladı.

Mercedes ısrarla yeniden sordu: "Cora nerede, Noah?" Açıklanamaz bir biçimde Noah'ya kızgındı. Ona duymak istemediği bir şey söylemeye cüret edemezdi. Buna cüret edemezdi. Ama Mercedes biliyordu, bildiği için aldığı her nefes zehirden farksızdı.

Noah, "Gitti," dedi hıçkırarak. Mercedes yüzünü buruşturmasını, gözlerini yumup Gia'ya daha sıkı sarılarak boş banka oturmasını izledi. Noah, Cora'yla düğün günlerinde ağlamıştı. Omuzları ve kolları dar gelen ceketi, paçası bir santim kısa duran pantolonuyla üniformasının içinde koridorun sonunda bekliyordu. Üniformasının ölçüsü alındığından beri büyümüşü. Cora annesinin kolunda ona doğru yürürken gözyaşları yanaklarından süzölmüşü.

Şimdi akıttığı gözyaşları farklıydı. Yanağından birbiri ardına düşüp sakalının arasına saklanıyorlardı, korku dolu ve ağırdılar, tufandan kaçıyorlardı.

"Ne demek... gitti?" dedi Mercedes soluğu kesilerek.

"Cora... öldü, Mer," diye ağladı Noah.

Mercedes kendini doğruca üzerine gelen bir darbeden korumak istercesine el çantasıyla bebek çantasını önüne savurarak geri kaçtı ama artık çok geçti.

Birdenbire lise birinci sınıfa döndü. Üçüncü ders olan beden eğitimi dersindeydi. Yakan top oyununda geriye bir tek o kalmıştı. Vurulmaktan nefret ediyordu. Ne pahasına olursa olsun vurulmamaya çalışıyordu. Eğilip doğruluyor, sağa sola kaçıyordu. Ama tek hedef oydu ve üzerine kaçamayacağı kadar çok top geliyordu. Birini yakalamaya çalışırken bir diğeri yüzüne çarptı. Çarpmasıyla geriye doğru sendele-

di, yaşadığı utanç duyduğu acı kadar yoğundu. Göğsü sıkışıyor, yüzü yanıyor ama şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Mercedes olduğu yerde kalakalarak Noah'ya bakarken aynı utancı, aynı acıyı, aynı şaşkınlığı yaşıyor, daralan ciğerlerini havayla doldurmakta zorlanıyordu.

Gia babasının üzüntüsünden ürküp huysuzlanmaya başlayınca ağlamaktan omuzları titreyen Noah iri eliyle yüzünü silecek gözyaşlarını saklamaya çalıştı.

Hıçkırıklarının arasında, "Biri arabasının uçurumdan düştüğünü görüp polise haber vermiş. A... arabasını Emigration Kanyonu'nun dibinde bulmuşlar, de... derede, te... ters dönmüş hâlde," diye kekeleyerek anlattı. "Suyun seviyesi yüksekmiş, yıllardır olduğundan daha yüksekmiş. Boğuldu mu... yoksa daha arabası durmadan mı öl... öldü, bilmiyorlar."

"Kanyonda ne arıyormuş? Doktor randevusu vardı," diye fıslıladı Mercedes, hâlâ ayakta dikiliyordu. Hâlâ şaşkındı. Ama içinde bir çılgılık tomurcuklanıyor, boğazına doğru yükseliyordu. Elleri yanıyordu. Göğsü buz kesmişti. Noah güneşin hâlâ yolları ve dağları kaplayan kardan yansısıyla, kar suyuyla dolan derenin yoğun akıntısıyla ilgili bir şeyler söyledi. Emigration Kanyonu taş çatlasın on dakika uzaklıktaydı. Salt Lake City'nin doğusundaki tepelerin eteklerinde oturuyorlardı. Ama Mercedes'in aklında yalnızca Cora'nın yüzü vardı, oturma odasında ayakta dikilirken ne kadar yorgun ve tükenmiş görüldüğü gözünün önünden gitmiyordu.

Bana bir şey olursa onlara bakarsın, değil mi Sadie?

Mercedes, Cora'ya gitmek istedi ancak Noah, Gia'nın annesinin cansız bedenini görmesini istemedi. Mercedes içerideyken karısının ölü ilan edildiği bölmenin önünde çocuğuna sımsıkı sarılarak bekliyordu. Ağlaması bir an olsun dinmemişti. Gözyaşları sakalında birikmeye devam ederken kulağında telefon bir aşağı bir yukarı yürüyerek bir taraftan yoldaki kayınvalidesini teselli

etmeye çalışıyor, diğer taraftan da kızını pışpışlıyordu. Mercedes, Cora'yı acil servisin geri kalanından ayıran perdenin arkasına geçti.

Cora'nın omuzlarından ayaklarına kadar ince bir çarşaf örtülüydü ancak ayakkabılarından biri yoktu, leş gibi olmuş çizgili çorabının içinde narin ayağı görünüyordu. Mercedes üzerinde kan ya da açık yara göremedi. Islak saçları tel tel dağılarak yüzüne yapışmıştı. Mercedes bu telleri yüzünden çekip parmaklarıyla saçlarındaki düğümleri açarken çocukluk arkadaşına inanamayan gözlerle baktı. Sedyede yatan kadın Cora'ya benziyordu. Ama Cora değildi. Kısa gülüşlü, küçük kayıp kız, cazibeli Cora artık yoktu, Mercedes ürkererek elini geri çekti. Göğsü hıçkırıklarla doluydu ama kalbi o kadar buruk, o kadar kırık ki kendini bir türlü bırakamıyordu. Kızgındı. Öfkeliydi. Ama ağlayamıyordu.

Acil servisi ayağa kaldıran bir feryat kopunca yerinden sıçradığı gibi Cora'nın cesedinden uzaklaştı. Bu sesi daha önce de duymuştu. Ensesindeki tüyler diken diken olurken sırtından aşağı bir ürperti indi. Cora'nın annesi gelmişti.

"Noah! Yok, yok, olamaz, olamaz. Nerede o?" Heather McKinney çoktan ağlamaya başlamıştı, çoktan kendini kaybetmişti. Heather McKinney'nin kocası intihar etmişti. Ve şimdi de kızını kaybetmişti.

Mercedes bölmeden çıkıp Heather'a sarılırken Noah olanları en baştan bir daha anlatmaya koyuldu. Heather'a eşlik eden hemşire Noah'ya özür dilercesine bakarak bunu, Cora acil servisten götürüldükten sonra yapmasını istedi. Sonraki adımları hiç düşünmemiş gibi Noah'nun benzi attı. O tıp doktoru değildi, psikologdu. Bedenleri iyileştirmiyor, kalpleri ve karmaşık duyguları yatıştırıyordu. Tehlikeli düşünceleri ortadan kaldırıyor, ruhsal sorunları çözüyordu. Şimdi ne olacaktı? Cora'yı nereye götüreceklerdi? Ne gibi ayarlamalar yapılması gerekiyordu? Mercedes kusacak gibi oldu ama bu dürtüye karşı koydu, mide-sini yatıştırmaya, aklını toplamaya çalıştı.

Heather perişan hâldeydi ve perdeyi açıp diğer tarafta onu

bekleyen şeyle tek başına yüzleşmek istemiyordu. Gia huysuzlanmaya başlayınca Mercedes onu Noah'nın kucağından aldı, Noah da görevliler Cora'yı götürmeden önce Heather kızını görebilsin diye onu Cora'nın yanına soktu. Gia acıkmuş olmalıydı, üstelik bezi de bir hayli dolmuştu. Mercedes az ilerideki tuvalete girdiğinde içerinin sessizliğinde âdeta huzur buldu. Orada karmaşık duygular yoktu, ölüm yoktu, küçücük bir çocuğun acil ihtiyaçlarıyla ilgilenmek dışında yapılacak hiçbir şey yoktu. Hastalar ya da dengesini korumakta zorlananlar içeride gezinirken tutunabilsinler diye duvarların önünde uzun demirler bulunuyordu. Alt değiştirme masası yoktu, böylece Mercedes demire tutunarak yere çömeldi, demir çubuk kadar basit bir şeyin duygusal dengesini yeniden sağlamasını ne çok isterdi. Battaniyesini fayans döşeli zemine serip Gia'yı üzerine yatırdı, uyuşuk ellerle altını değiştirdi. Bez çantasında bir paket kuru üzüm ve Gia'nın çok sevdiği, yerken her yere kırıntı döktüğü uzun, kalın diş kaşıma bisküvilerinden birini buldu. Gia kurabiyeyi görüp de sevinçle ciyaklayınca bu masum kayıtsızlığı Mercedes'i biraz olsun rahatlattı. Çocuk acı çekmiyordu, en azından henüz çekmiyordu. Mercedes ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra bisküviyi paketinden çıkarıp Gia'ya verdi. Ardından çocuğu kucağına aldı, ayağa kalktı ve dışarıdaki dehşete karışmak üzere küçük tuvaletten çıktı.

Mercedes kendinde bir sorun olduğunu biliyordu. Yas tutamıyordu. Uyuyamıyordu da. Ama onu asıl endişelendiren ağlayamamasıydı. Cora'nın ölümünü izleyen günler yumuşak renk tonları ve kapkara duyguların tuhaf bir karışımından ibaretti. İnsanlar hep aynı şeyleri söylüyor –söyleyecek çok az şey vardı ve herkes ağlıyordu. Mercedes dışında herkes.

Cora'nın cenaze töreninde konuşma yapmış, hayatları boyunca birlikte geçirdikleri günleri, o günlerin gecelerini anlatmıştı. Arkadaşına olan sevgisinden, Cora'nın ailesine olan sevgi-

sinden ve onun dünyayı daha güzel bir yer hâline getirmesinden açık yüreklilikle bahsetmişti. Cora'nın kendisini bir köpek saldırısından kurtardığı zamanı anlatırken küçük cemaat onu ıslak yanaklar, buğulu gözlerle dinlemişti. Cora, Mercedes'e sınıksız sarılmış ve Noah'yla Papi koşarak gelene dek avazı çıktığı kadar bağırmişti. Cora'nın sırtı ufak ısırlıklar ve tırmık izleri içinde kalırken Mercedes'in kılına bile zarar gelmemişti. Mercedes Cora'ya bunu neden yaptığını sorduğunda Cora yüzüne garip garip bakıp, "Çünkü sen benden daha ufaksın. Hem seni seviyorum," demişti.

Mercedes, Cora'nın ağzına küfür almadığını hatırlatmıştı ki bu iyi bir şeydi, zira kendisi ikisinin yerine de küfrediyordu. İnsanlar gülmüş–hıçkırıklara sarılı bir rahatlama sesiydi bu– Mercedes de gülümsemişti. Ancak sözleri doğru olsa bile gülümsemesi sahteydi. Yaslı tanıdıklarına Cora'nın oturma odasında dikilirken ne kadar yorgun ve çökmüş görüldüğünü, evinden çıkıp gittikten sonra arabasını bir uçurumdan aşağı sürdüğünü söylemedi. Onlara bunu anlatmadı. Hiç kimseye anlatmadı. Doğru olup olmadığından emin değildi ama içten içe buna inanıyordu.

Noah da ağlamayı bırakmıştı. Törende solgun yüzü taş gibiydi, çökük gözlerinden hüznün ve uykusuzluk akıyordu. Heather herkesin toplamından daha fazla gözyaşı dökmüştü. Alma annelerin daha çok gözyaşı olduğunu söyleyince de onun gözleri kuru kalmıştı. Cenazeden önce Mercedes, Heather'ın saçlarını yapmıştı ama Heather makyajını kendi yapmış, Cadılar Bayramı partilerindeki serpantinler misali rimeli zamansız kırışan yanaklarından aşağı akmıştı.

Tören sırasında Alma, Gia'yı alıp kilisenin fuayesine gitmiş, çocuğu orada oyalamıştı. Zaten söylenenleri anlamayacağını söylemişti. İngilizcesi iyi değildi ama Mercedes belli ettiğinden daha fazlasını anladığını biliyordu. Bu onun duygularını bastırarak işe yarama yöntemi idi. Mercedes de annesi gibiydi. Delirmemek için kendilerini meşgul ediyorlardı. Kederin ağına düşmemek için kendilerini oyalıyorlardı.

Mezarlıkta herkes boş çukurun üstünde havada asılı duran tabutun etrafında toplanmıştı. Toprak ıslaktı ve yapraklar incecik dalların üzerinde yeni yeni tomurcuklanıyordu. Güneş ışıltılı, hava ılımandı. Utah'ta nisan ayları kancığın tekiydi, huysuz ve gelgitli olurdu. Bazı günler sızlanır, bazı günler vatandaşlarına sırt çevirir, bazı günlerse umut dolu bir sıcaklıkla kandırırdı. Cora'nın toprağa verildiği gün hava apaydınlıktı, tabut çukura indirilirken izleyenleri yumuşak bir esintiyle sarmaladı.

Noah gitarıyla şarkı söyledi. Cora'ya evlenme teklifi etmek için yazdığı gülünç şarkıydı bu. Aslında ne kadar kötü olduğunu söylemeye Mercedes'in gönlü hiç el vermemişti. Oysa şimdi usul sesini ve uzun parmaklarıyla telleri tıngırdatıp notaları tam da tutturamayışını dinlerken ne kadar yanıldığını fark etti. Bu, Noah'nın, Cora'da sevdiği tüm küçük şeylerle, bütünü oluşturan tüm küçük parçalarla ilgili bir şarkıydı. Düğme ile güve, horultu ile doğrultu gibi kelimelerle kafiye yapmıştı ve Cora'ya evlenme teklifi etmeden önce şarkıyı ilk kez söylediğinde Mercedes gülmeden edememişti.

Ama o komik sözlerle Noah'nın utangaç serenadı arasında aşk ve adanmışlık vardı, bağlılık ve yemin vardı, umut vardı. Şarkı hiç de kötü değildi. Muhteşemdi hatta, acıklıydı. Mercedes bitene kadar kulaklarını tıkamamak için kendini zor tuttu. Şarkının son mısrasında Noah'nın sesi çatallaştı, etrafında toplanan küçük kalabalık şarkının garipliğine, Noah'nın içten duygularına gülümsedi, gülümserken bir yandan yine ağladılar. Ama Mercedes hiç ağlamadı.